

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **I. P.**, zast. Mgr. Janou Švehlovou, advokátkou se sídlem Korunní 2569/108, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 932/6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2021, č. j. MMR-74684/2021-81, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2023, č. j. 11 A 212/2021-32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal dne 14. 6. 2021 Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), o informace o tom, jaké důvody vedly magistrát k tomu, že v návrhu aktualizace č. 5 Zásad územního rozvoje hl. m. Prahy vymezuje území Trojských svahů jako enklávu otevřené krajiny, a jaké důvody ho vedly k tomu, že v návrhu 5. aktualizace územně analytických podkladů hl. m. Prahy pro úroveň kraje je totéž území označováno nikoliv jako otevřená krajina, ale jako území „obytné“ a „rekreační zastavěné“. Pořizovatelem této územně plánovací dokumentace je magistrát a zpracovatelem pro hlavní město Prahu je Institut plánování a rozvoje hl. m. Prahy (dále jen „IPR Praha“). Část požadovaných informací magistrát poskytl dne 24. 6. 2021, ovšem

o části žádosti o informace výslovně rozhodl až rozhodnutím ze dne 16. 8. 2021, č. j. MHMP 1251419/2021, v reakci na vyhovění žalobcově stížnosti žalovaným. Tímto rozhodnutím žádost o informace podle § 15 informačního zákona odmítl v rozsahu, ve kterém žalobce požadoval poskytnutí informace o tom, jaké důvody vedly magistrát k tomu, že v návrhu aktualizace č. 5 Zásad územního rozvoje hl. m. Prahy vymezuje území Trojských svahů jako enklávu otevřené krajiny.

[2] Odvolání proti rozhodnutí magistrátu zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 9. 2021, č. j. MMR-74684/2021-81.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), v níž tvrdil, že magistrát je jako příslušný orgán územního plánování povinen žádanou informací disponovat. Jejím neposkytnutím bylo zasaženo do žalobcova práva řádně se zapojit jako dotčená osoba do procesu pořizování územního plánu.

[4] Městský soud žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Shledal, že magistrát požadovanou informací skutečně nedisponoval, vynaložil úsilí k tomu, aby jako příslušný orgán územního plánování informaci od IPR Praha jako zpracovatele zásad územního rozvoje získal, a doporučil žalobci, aby se v dalších otázkách obrátil přímo na IPR Praha. Magistrát tak postupoval v souladu s principem dobré správy a nelze po něm požadovat poskytnutí neexistujících informací, ani to, aby unesl důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, neboť nelze prokazovat negativní skutečnost. Nešlo zároveň ani o informaci, kterou by magistrát měl podle zákonné úpravy disponovat. Žalobce svůj opačný názor odůvodňoval pouze svými požadavky na odůvodnění zásad územního rozvoje. Žalobce však netvrdil, že by informace, které požaduje, musely u magistrátu existovat např. ve stanoviscích odboru ochrany přírody magistrátu. Ani v žalobě nenavrhoval městskému soudu provedení důkazů k prokázání svých tvrzení o tom, že magistrát musel informací disponovat. Městský soud odmítl i námitku, že byl žalobce odepřením poskytnutí informace zkrácen na svém právu řádně se zapojit do procesu pořizování územního plánu.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž navrhl jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel namítá, že městský soud dostatečně neodůvodnil svůj názor, že magistrát nebyl povinen disponovat informací, kterou požadoval. Znovu proto nastoluje svou principiální otázku, zda návrh zásad územního rozvoje, který byl zveřejněn pro účely společného jednání, musí obsahovat kromě výroku také odůvodnění návrhu. Stěžovatel má za to, že pokud pořizovatel již přistoupil ke zveřejnění návrhu aktualizace pro účely společného jednání, musí být schopen veřejnosti vysvětlit a zdůvodnit základní směry rozvoje daného regionu, které zaujal. Takové odůvodnění totiž bude muset opatření obecné povahy obsahovat, až bude vydáno. Dále podrobně rozebírá, jak závažným krokem je zveřejnění návrhu aktualizace zásad územního rozvoje a jak precizně podložený by takový návrh měl být. Subjekt, který předkládá takový návrh, by měl být též schopen jej zdůvodnit. V projednávaném případě jde navíc o velmi významnou aktualizaci zásad

pokračování

územního rozvoje, neboť jde o zachování zeleně v dané části Prahy. Pro efektivní účast veřejnosti při projednávání této změny je nezbytné, aby byl již zveřejněný návrh zásad územního rozvoje dostatečně odůvodněn a byl pro veřejnost pochopitelný.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že magistrát požadovanou informaci týkající se důvodů vymezení enklávy otevřené krajiny v území Trojských svahů skutečně nedisponoval a ani neměl povinnost jí disponovat. Nad rámec důvodů k odmítnutí žádosti o informace žalovaný uvedl, že nezahrnutí některých území do enklávy otevřené krajiny ještě samo o sobě neznamena, že budou tyto plochy automaticky určeny k zastavění. Hranice vymezení enkláv otevřené krajiny budou zpřesněny až v podrobnější územně plánovací dokumentaci, konkrétně v územním plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Jak správně uvedl již městský soud, kromě důvodů pro neposkytnutí požadované informace, jež jsou výslovně vyjmenovány v § 7 až § 11 informačního zákona, dovodila judikatura NSS, že odmítnout poskytnutí informací lze také tehdy, pokud jimi povinný subjekt, zde tedy magistrát, fakticky nedisponuje (viz rozsudek ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56).

[11] Skutečnost, že magistrát požadovanou informací nedisponoval, vyplývá ze správního spisu i z rozhodnutí žalovaného. Z nich plyne, že magistrát v reakci na stěžovatelovu žádost o informace požádal IPR Praha o doplnění odpovědi na uvedenou otázku, ovšem odpověď IPR Praha neobsahovala přímo informace požadované stěžovatelem, a to ani po doplňujícím dotazu ze strany magistrátu. Magistrát tedy danou informací skutečně nedisponoval, a to ani poté, co vyvinul přiměřené úsilí, aby požadovanou informaci zjistil, jak požaduje judikatura NSS. Ten konkrétně v bodě 32 rozsudku ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, č. 3223/2015 Sb. NSS, uvedl: „*Pokud je tedy povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací podle zákona o poskytnutí informací, musí, v souladu se zásadou dobré správy podle § 4 odst. 1 správního řádu, primárně vyvinout úsilí, aby našel požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle zákona o archivnictví a spisové službě či podle jakéhokoli jiného právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až 11 zákona o poskytnutí informací. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat (například podle zákona o archivnictví a spisové službě nebo podle správního řádu), je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. V takovém*

případě má totiž podle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu povinnost je opět vytvořit.“

[12] Stěžovatel setrvale tvrdí, že i pokud magistrát požadované informace neměl, měl zákonnou povinnost požadovanou informaci disponovat ve smyslu rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, č. 2635/2012 Sb. NSS. V jeho bodě 19 NSS konstatoval, že *„prvotním předpokladem pro odmítnutí žádosti o informace s tím, že by šlo o vytvoření nových informací, je logicky skutečnost, že povinný subjekt danými informacemi v požadovaném tvaru dosud nedisponuje. Dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. I v případě, že by poskytnutí požadovaných informací pro správní orgán objektivně představovalo nutnost vytvořit novou informaci, tedy může nastat situace, v níž správní orgán nebude oprávněn poskytnutí takových informací odepřít. Nerespektováním povinnosti evidovat požadované informace se nemůže zbavit své povinnosti předmětné informace poskytovat; vytvářením takových informací by pouze napravoval své dřívější pochybení.“*

[13] O takovou situaci však v nyní posuzovaném případě nejde. Stěžovatel nepožaduje informaci, kterou by magistrát v okamžiku přijetí žádosti musel podle zákona mít. Stěžovatel i v kasační stížnosti odůvodňuje svůj opačný názor pouze tvrzením o požadavcích, které klade zákonná úprava na odůvodnění zásad územního rozvoje v různých fázích jejich přijímání. Je však třeba připomenout, že v nynějším řízení správní soudy nepřezkoumávají naplnění zákonných požadavků na toto opatření obecné povahy, respektive na jeho návrh, takže stěžovatelovy námitky o nedostatečné kvalitě odůvodnění návrhu opatření obecné povahy jsou nutně neúspěšné. Proces přijímání opatření obecné povahy navíc nebyl v době rozhodování o žádosti o poskytnutí informací dokončen a samotný návrh mohl v dané době ještě doznat dílčích úprav.

[14] Jádrem odůvodnění kasační stížnosti je stěžovatelovo přesvědčení, že *„jakmile pořizovatel přistoupil k tomu, že návrh aktualizace zveřejnil pro účely společného jednání, tak již musí být schopen veřejnosti vysvětlit a zdůvodnit zaujaté základní směry rozvoje daného regionu.“* K tomu je třeba připomenout, že předmětem nynějšního řízení není odpovídat na stěžovatelovu „principiální otázku“, jak precizní argumentaci má mít pořizovatel změn územního plánu připravenou v konkrétní fázi pořizování změn územního plánu, nýbrž pouze posoudit, zda mohl magistrát odmítnout žádost o poskytnutí této informace, kterou z výše popsanych důvodů neměl a nemusel mít k dispozici. Odůvodnění kasační stížnosti se tak do značné míry míjí s předmětem soudního řízení, neboť skutečnost, jaké nároky klade zákonná úprava na odůvodnění výsledného znění aktualizace zásad územního rozvoje, nijak neimplikuje, jak podrobné odůvodnění má mít samotný magistrát nachystáno již v okamžiku zveřejnění jejich (pouhého) návrhu.

[15] Stěžovatel k tomu dále namítá, že právě neposkytnutím požadovaných informací mu bylo zbraňováno v efektivní účasti na přijímání územního plánu. K tomu však již městský soud v bodě 28. svého rozsudku přesvědčivě vyložil, že jeho přesvědčení, že by jeho pozice byla lepší, pokud by mu magistrát poskytl požadovanou informaci o důvodech pro vymezení území Trojské svahy jako enklávy otevřené krajiny, neznamená, že takovou informaci má magistrát k dispozici, ani že by ji ve smyslu výše citované judikatury NSS mít měl.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu